

פעולת צדיק

ע"ש מהרי"ץ זוקל"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בראשות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

לק"י

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת
חדוה סמדר בת יפת ע"ה

ראו זה חדש!!

שו"ת "נתונים המה"

בשורה טובה לציבור שוחרי
ההלכה עם הופעת ספר שו"ת

"נתונים המה"

הגדוש בהלכות ופסקים בארבעת
חלקי השו"ע שפורסמו במהלך
השנים בעלון כתרי תורה במדור
כתר ההלכה, מאת הרה"ג **נתנאל
עומיסי שליט"א** מרבני בית
ההוראה **פעולת צדיק** בראשות מרן
הגאון רבי **יצחק רצאבי שליט"א**:

הספר מעוטר בהסכמת מרן
שליט"א שהרב המחבר מביא רבות
את הכרעותיו. מרן בדברי קדשו על
מעלת הספר בהסכמתו ובדבריו
בשיעורו השבועי במוצ"ש פרשת
במדבר אמר בין היתר על הכרעותיו
שם, 'הרגשתי שמן השמיים נותנים
לי את התשובות הנכונות...' את
הספר ניתן להשיג במשרד פעולת
צדיק. טל' לבריורים: 03-6780070.

הישיבות והועלת התפילות בתקופה זו, על כל הגזירות הפוקדות אותנו בעוה"ד

ישנה שאלה, ששואל המבי"ט בספרו בית אלד"ים (שער התפילה, פרק י"ז), מה מועיל מה
שאנחנו מתפללים על הגאולה? הרי בכל הדורות שהיו טובים יותר מאתנו, התפללו על
הגאולה, ולא זכו, אז אנחנו נזכה?

הוא כותב כך, בהיות תפילת הציבור נשמעת תמיד, צריכין אנו לכאר עניין תפילת ביאת הגואל,
שאנו מתפללים אותה מזמן החרבן ערב ובוקר וצהריים, ברכת גואל ישראל, ומהר לגאלנו וכו',
תשכון בתוך ירושלים עירך, את צמח דוד עבדך וכו', ואין אנחנו נענים. אף בהיות תפילה זו נאמרת
בכל יום ג"פ, מפי כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם. ואי אפשר שלא תהיה נאמרה בכוונה,
בקהל מן הקהילות, ומפי צדיקים וישרים. וכן מה שאמרו ז"ל תענית ל:, כל המתאבל על
ירושלם, זוכה בנחמתה, כדכתיב (ישעיה ס"ו, ו') שישו אתה מושוש כל המתאבלים עליה. כמה
וכמה צדיקים וחסידים התאבלו, ולא זכו לראות עדיין בנחמתה:

בכל הדורות, כל הצדיקים לא נענו, כיצד אנחנו ניענה?

הוא עונה - הפלא ופלא. התפילות האלה, במקומם ושיעורם. הן לא הלכו לחנם. אלא, שהדבר
אינו מספיק. אנחנו קטני קטנים, לעומת הדורות הראשונים, אשר התפללו על הגאולה. הם לא
זכו, כיון שצריכים עוד תפילות. ואנחנו, נזכה לגמור:

זה כמו שכתוב לגבי משה רבינו, שהתפלל תקט"ו תפילות, כמניין ואתחנן. הוא התפלל חמש
מאות וחמש עשרה תפילות, לא התייאש, עוד תפילה ועוד תפילה. וסימניך, רגל ישרה.
ישר"ה בגימטריא חמש מאות וחמש עשרה. ולבסוף, משה רבינו נענה. אמנם לא על הגזירה,
אבל 'עלה ראש הפסגה'. הקב"ה עשה לו משהו. תפילתו עזרה במשהו, 'וראה בעיניך' לכל
הפחות. התפילה שלו התקבלה חלקית. אבל אחרי חמש מאות וחמש עשרה תפילות:

וכך לשון המבי"ט, להיות העניין גדול הערך, צריך ריבוי תפילות דור אחר דור, כדי שתקובל
תפילת הגאולה. ובהיות נשלמות תפילות הצריכות וידועות לו יתברך, אז בדור ההוא תקובל
תפילתם, גם כי בזמנים הקודמים לא היתה מקובלת. וכעת שנשלם סכום התפילות הצריכות,
תקובל התפילה:

לא בשביל תפילה זו לבד - לא בגלל התפילה שלנו עכשיו - כי אם בהצטרף אותה עם התפילות
הקודמות, באופן שכל התפילות הקודמות, הן מועילות גם כן:

אנחנו רק עושים את ה'מכה בפטיש', אנחנו גומרים. התפילה שלנו כעת מצטרפת עם כל
התפילות שהיו בדורות ההם:

וכשתתקבל תפילה זו לדור אחרון, כשתצטרף עם הקודמות, הרי היא כאילו נתקבלה תפילת
הראשונים, כיון שהיתה סעד לקבלת תפילה זו. על כן, אנחנו צריכים להרבות תפילה לפני שוכן
מעונים, וק"ו כאשר הצרות מתחדשות. והמב"ה יאמר לצרותינו די, ויוצאינו מכל צרותינו
לרוחה, אכ"ר:

מתוך שערי יצחק מוצש"ק צו התשפ"ד

תפילה משעלה עמוד השחר

שאלה: ידוע שמנהג תימן היה להתפלל אחרי שעלה עמוד השחר כשהאיר פני המזרח, האם ניתן לומר שהיתה זו הוראת שעה כיון שהם היו קמים מוקדם לעבודתם וכדומה, או שהם נהגו כך כיון שסמכו על דעת הבית דוד והפרי חדש. כיצד עלי לנהוג כפרט. לדוגמא, בימי ששי וכדומה שאין לי לחץ לצאת לעבודה, האם אני עדיין יכול להתפלל משעלה עמוד השחר, או עדיף להתפלל בהנף החמה או לאחריו?

תשובה: המנהג לא היה מחמת לחץ, כי לא היה לחץ. מהגם שכך היה תמיד ואפילו בשבתות וימים טובים. רק סבירא לן שזהו הנף לכתחילה. והוא כחצי שעה לפני זמן הנף המתפרסם בלוחות בזמנינו. והדבר מיוסד על אדני פז עשרות מרבוותא ואכמ"ל:

להתפלל משעלה עמוד השחר, זהו רק בשעת הדוחק. אבל אנחנו מדברים על הזמן שנחשב הנף לדין, שזה לא לפי התראות גוף השמש לעינינו, אלא כשלושים עד ארבעים דקות קודם לכן. כי מנכים את גובה ההרים שבמזרח. עיין מ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר סימן ט"ז אות ב'. ובעז"ה יצא לאור בקרוב ספר מיוחד על נושא זה:

פת שחרית האם יש בה מצוה

שאלה: האוכל פת שחרית האם מקיים מצוה:

תשובה: כן:

מצא ציבור אומרים פיוט יגדל, האם צריך לאמרו עמהם

שאלה: לפי מאי דקימא לן בשלחן ערוך סימן ס"ה סעיף ב' כי מי שקרא קרית שמע ונכנס לבית הכנסת ומצא ציבור שקורין קרית שמע, צריך לקרות עמהם פסוק ראשון, שלא ייראה כאילו אינו רוצה לקבל עול מלכות שמים עם חבריו, וכתב המשנה ברורה שם בסק"ט דהוא הדין שאר דבר שהציבור אומרים, כגון תהילה לדוד או עלינו, קורא עמהם, שכן דרך ארץ יעו"ש, איך הדין אם הם אומרים פיוט יגדל אלד"ם חי:

תשובה: פשוט הדבר דהוא הדין והוא הטעם, כיון שהם שלושה עשר עיקרי הדת אשר כל בית ישראל נכון עליהם:

האם יש עניין שלא להשחיר זולת פני הרצועות

שאלה: הרב כתב בבארות יצחק שלא נהגו להשחיר אחורי רצועות התפילין, וגם לא מקום החתך. אולם בזמנינו רובם צובעים בשחור את כל הרצועות, האם בכל זאת יש עניין שלא לצבוע:

תשובה: לשעבר בכל קהילות ישראל לא נהגו להשחיר זולת פני הרצועות, ובדורנו ישנם שקמו וחידשו משום מה להשחיר הכל על-פי דברי הרמב"ם והאר"י, אולם רבים מגדולי זמנינו התנגדו לשינוי המנהג כאשר עין רואה בספרים רבים שכבר נדפסו:

וגם אני הקטן ממליץ שלא להשחיר, ולא רק מפני שנראה כי רבותינו ואבותינו נע"ג סברו שאדרבה נוי יותר כשהצד השני אינו שחור, היפך הרמב"ם פרק ג' מתפילין הלכה י"ד ועיין רבינו מנוח שם, אלא מפני שהיפוך הרצועה חמור מאד כדאשכחן במועד קטן דף כה. שרב הונא התענה על כך, ועיין עוד למהרי"ץ במעיל קטון סימן ד' ס"ק כ"ה דף קל"ח, וכששניהם שחורים הרי לא ניכר ההיפוך לרואה שיוכל להעיר על כך למי שהיפכן. ואף שעושים הצד השני בלתי מבריק, וגוון השחור חלש יותר, סוף סוף אינו נרגש כמו כשהוא לבן:

ועכשיו נתחדש טעם להימנע מכך על-פי הרפואה. שהצבע הזה ספוג בכימיקאליים ונספג בגוף על-ידי הזיעה, וגורם חס ושלום למחלות חמורות רחמנא ליצלן כמ"ש בשו"ת שבט הלוי חלק י"א סוף סימן קס"ח, וחמירא סכנתא. ועיין עוד מ"ש בזה בס"ד בשערי יצחק שיעור מוצאי שבת קודש ואתחנן ה'תשע"ה ב'שכ"ו:

תשובות מרן הגאון שליט"א מתוך שו"ת ויען יצחק ח"ג

אודות רבים שהורגלו לעלות לספר תורה ולסמוך על החזן שקורא בשבילים

שאלה: דבר כואב יש בעדתינו, שלצערינו רבים הורגלו לעלות לספר תורה ולסמוך על החזן שקורא בשבילים, כמנהג שאר העדות. וידוע הטעם מדוע הם נהגו כך, ולהם יש על מה לסמוך. אבל בני עדתינו על מה הם סומכים, והרי לא עמי ארצות ולא עורים אנחנו. ולא במעט בתי כנסיות רואים זאת, וכבר לא בושה לא לדעת לקרוא. בתור חזן שמוציא ספר תורה, ברצוני לדעת האם עלי לחייב את העולה לקרוא לפחות פסוק אחד, כדי שלא תהינה ברכותיו לבטלה, ואני אקרא את שאר הפסוקים. ובנוסף, אם יש פנאי להעלות נושא זה בשיעור, לעורר בני עדתינו בנושא:

תשובה: טוב מאד שיקרא לכל הפחות פסוק אחד, ואם אפשר אפילו שלוש. ושפיר דאמי כיון שהעולה יודע שאתה תמשיך, ממילא חלות ברכותיו גם על קריאתך, כמתבאר ממה שהרחבתי בס"ד בתשובותי עולת יצחק חלק ד' בעיקרו של-נדון דידן. ותשתדלו בלימוד הקטנים שתהיה להם גירסא דינקותא, ואולי הגדולים יבואו לשנות הפרשה יחד בצוותא, ולהסביר חשיבות ידיעת טעמי המקרא כי לא דבר ריק הוא, ולא יחשבו חלילה שזה ביטול תורה וכדומה:

ויש לכם לשקול אולי כדאי לסמן בספרי תורה עיגולים על-ידי מסמר להקל על הקוראים וכמנהג אבותינו, כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר סימן קס"ה אות ס"ג כי הבא להימלך לכתחילה אם לעשות סימונים אלו, הגם שיש להורות לו שאינו כדאי ליכנס לספק כדאסיקנא בשו"ת עולת יצחק חלק א' סימן קכ"ו, מכל-מקום יש להוסיף שהכל לפי ראות עיני המורה, כגון אם החזן והציבור שם אינם בקיאים היטב בטעמים ובקריאה ואין להם אפשרות לשנון, אפשר לסמוך לכתחילה על המקילים בזה, כדי שלא יבואו לידי בלבול ומחלוקת, או לביטול הקריאה על-ידי כל עולה בעצמו כפי שהוא מנהגינו על פום דינא, ותשתכח מסורת קריאת התורה חלילה יעו"ש:

הקבלת פני רבו, מתי וכיצד

שאלה: באה נפשי לשאו"ל בעניין הקבלת פני רבו, דהנה המשנה ברורה בביאר הלכה סימן ש"א סעיף ד' ד"ה להקביל, כתב דכשרבו קרוב, ישנו חיוב להקביל פניו דבר יום ביומו יעו"ש. האם פסק זה נוהג גם היום לדינא, ולאו שפיר עבדי שלא נזהרים בזה. או שמא יש מקום להקל בזה, וצ"ע:

ואם אכן יש צד להחמיר בזה, יש לעיין מהו הגדר בהקבלת פני רבו. האם סגי לראותו בלחוד, או צריך גם לשמוע ממנו דבר הלכה, עיין משנה ברורה סימן תקנ"ד ס"ק כ"ג:

וכמובן כל נדון השאלה מתחיל רק לדעת הסוברים דאף בזמנינו נוהג חיוב הקבלת פני רבו ברגל, ודלא כהנודע ביהודה (וכיעויין בביאורים ומוספים למשנה ברורה דרשו שם, וזכורני שיש אריכות בזה בקובץ דברי חפץ). שאלה זו נוגעת לנו הלכה למעשה מדי יום ביומו, ועל כן מצפים אנו לתשובות:

תשובה: העיקר כמנהג העולם שאין חיוב רק בשלושת הרגלים, וכדמוכח ברמב"ם פרק ה' מתלמוד תורה סוף הלכה ז'. לאפוקי ראש השנה וראש חודש ושבת, כל-שכן שלא בכל יום:

לגבי מי שנמצא עם רבו באותה עיר שכתב הביאור הלכה שם, נראה שזה דוקא בזמן הש"ס שהערים היו קטנות, כמתבאר מכמה דוכתי. וכדמוכח נמי מהא דאיתא במסכת שמחות פרק ב' הלכה י"ג מי שהיה בעלה צלוב עמה בעיר וכו' לא ישרה באותה העיר אלא אם-כן היתה עיר גדולה כאנטוכיא, והובא ברי"ף מועד קטן דף י"ח ע"א, ופירש הנימוקי יוסף שם גדולה כאנטוכיא, שאין אלו מכירין את אלו ע"כ, שאצלנו כיום כל הערים כך:

ולכתחילה עדיף שישמע ממנו חידוש בתורה, ולאו דוקא הלכה:

בעניין ספרי תורה המקודשים הידועים אצל ק"ק תימן

סרק, ופירותיו דומות לתאנים, בגובה עשרים מטר. שלושה אנשים תלויים על עץ. "ויתלו את המן". הספר תורה עמד ממש למעלה מהשודדים בצמרת האילן, לעיני כל הבריות, יהודים ולא יהודים. תאמינו או לא תאמינו, זו בחיי ובמו עיני. הוא נשבע שהוא ראה זאת בעצמו, שלא יחשבו שהוא מגזים וכותב דברים שאינם נכונים. ממש נשבע בחייו:

מצאנו אפילו אמוראים שנשבעו ואמרו האלד'ים וכו', כמו האלד'ים אמרה רב (עיין נזיר דף מ"ב ע"א). נשבעו כדי לחזק את דבריהם. אבל היה עדיף לכתחילה שלא להישבע כך, אלא אם יש איזה הכרח:

השודדים ביקשו מהספר תורה שיתיר אותם מהתלייה, וכל אחד מהם נדר בעשרה 'ריאל', ואז התיר להם. בלי זה הם היו נשארים תלויים וקשורים על העץ, בלי יכולת לזוז. וירדו מהתלייה בלי שיארע להם כלום. הלכו לבתיהם בפחי נפש, והספר חזר למקומו בהיכל. הם לא החזירו אותו. הוא לבדו חזר מעצמו. ממש פלא עצום:

אם אחד היה מספר את הסיפורים האלו, היו מכחישים. אבל רבים ראו במו עיניהם את הדברים האלו.

דוגמא שניה הוא מביא, סיפור מאד מעניין. מעשה שבא אלינו אורח נכבד, רב וישיש, בפר' ויחי. ביקשתי ממנו שיציא את הספר. רצה לכבד את הרב שיהיה חזן, והוא יוציא את הספר. הסכים. התחיל אתה הראת וגו'. בא להוציא, ולא רצה ההיכל להיפתח... ניסה עוד כמה פעמים, ולא נפתח. מיד קמתי אני בעצמי להוציא את הספר, והנה נפתח ההיכל עוד לפני שנגעתי בו. מוזר. לא מובן מה קרה פה. רב נכבד וישיש. אפשר אולי להבין מפני שהיו אנשים שלא האמינו, וגם הוא. או ישנה סיבה אחרת, כגון שהיה צריך טבילה וכו'. אבל תשמעו את ההמשך מה שקרה. אחרי שלעיני כל הציבור הרב הישיש מנסה לפתוח, ולא הולך, ואילו הוא רק התקרב, וכבר נפתח:

באותו רגע עמד על רגליו אבי משפחתי ואמר בבית הכנסת, יש לי שני בנים, אחד מהם אני מחתן, והאחד אני מלמד אותו תורה. ואכן אחי שגדול יותר ממני התחתן, כי הוא היה מבוגר, ואני הלכתי נודד ללמוד תורה ממקום למקום, בין ברכי החכמים, עד שהייתי בן שמונה עשרה שנה. אם אחרי כל הנדודים האלו הוא היה בן שמונה עשרה, בן כמה הוא היה אז? אולי בן חמש עשרה. משמע שעשאוהו חזן, כבר בגיל צעיר. מובן שהוא היה חריף באופן מיוחד. אני לא ראיתי שיעמידו חזנים לא נשואים, אבל כנראה שיש בודדים יוצאי דופן. ובכל אופן, כך הוא מספר. אצלם כך נהוג:

ראו האנשים בחוש את הקדושה. התיצבו וראו את ישועת יי (שמות י"ד, י"ג). אבי-המשפחה התפעל כ"כ, לראות ולחוש את קדושת התורה, עד שאמר אם התורה חשובה עד כדי כך, אזי על חשבונני שילך ללמוד. אני אדאג לפרנסתו ולכל צרכיו. כל מחסורו עלי:

מעובד מתוך שערי יצחק מוצש"ק בשלח התשע"ט

ספרי התורה המקודשים, היו נפוצים יותר בעבר, ובעוונותינו הרבים לא זכינו כאן בארה"ק לראות בחוש את פעולותם הכבירות. לפחות נזכור את מה שהיה בעבר, ואולי נזכה עוד בעתיד, כי כבר אמרנו שיש עוד זכר לקדושת ס"ת הללו, כמו שכתוב(תהלים קי"א, ד'). זכר עֲשֵׂה לְנַפְלְאֹתָיו:

בדורות שעברו הספרים הללו גרמו חיזוק גדול באמונה. ראו נסים ונפלאות בפועל. כל הצדיקים שעשו נסים ונפלאות היה זה מאתו יתברך, כדי שאנשים קטני אמנה יתחזקו באמונה. וכמ"ש הגרי"י קניבסקי בספרו חיי עולם. היהודים בפרט אינם ממהרים להאמין לכל דבר. אפי' על אבותינו על ים סוף, אומרת הגמ' בפסחים דף קי"ח ע"ב, למרות שכבר נכנסו לים סוף, ואחרי כל העשר מכות, וכל הנסים והמופתים שראו בארץ מצרים, ועתה הם בים. כיון שהמצרים היו אחריהם, פחדו מהם. מקטני אמנה היו. הם חששו, אולי כמו שאנו יצאנו מפה, גם הם יצאו מפה. מי יאמר שהם טבעו?

היהודים הם עם קשה עורף. ביקרתיים. בשביל להאמין, הם צריכים לראות בחוש, ובאופן ברור שלא ניתן לפירושים אחרים, לכן ספרי התורה המקודשים חיזקו מאד את האמונה בדורות שעברו, וכנראה שבדור שלנו אין לנו את הזכות הזו, ועלינו להתחזק לבד:

הגיע לידי לפני שנים רבות קונטרס כת"י מאת הרב יוסף חאזי זצ"ל, אשר היה שו"ב במושב ירחיב, ונדמה לי שעד היום לא הדפיסו את הקונטרס הזה. שם הוא מביא שני מעשים שענינו ראו ולא זר. הוא מעיד שראה ס"ת תלוי בין שמים לארץ. כמו שהיה אצל עוזא ואחיו (ראה שמואל ב' פרק ו'), שכתוב אז שנתלה הארון, ומובא כי הם נענשו שאחזו אותו, כי הארון נושא את נושאי. הרב הנ"ל הסתובב בתימן בהרבה מקומות, והוא מביא בספרו הרשאות לשחיטה שקיבל מאת רבני צנעא, ומובן שהוא מבין עניין, ורואים זאת גם לפי ההמשך:

וזה לשונו, מעשה בכפר נדח במערב תימן, קורין אותו אלקארה. כנראה מוצאם של משפחת אלקארה הידועה, היא מאותו הכפר. היה להם ס"ת קדום ועתיק יומין, נקרא ספר אלעדני. יש הרבה ס"ת מקודשים בשם זה, וכנראה שם הסופר שכתבם הוא רבי יהודה עדני. היה ספר מקודש ממש:

כל איש ואשה שלא היו בסדר, ביהכ"נ לא היתה נפתחת להם. כנראה אנשים שאינם הגונים, או שלא טבלו. הוא לא מסביר בהדיא את הכוונה "שלא היו בסדר". ביהכ"נ לא היה נפתח להם. ואפילו אם רוצים להתפלל או לבקש איזו בקשה, ונותנים כל ממון שבעולם יביאו לכבוד ס"ת הנזכר, לא עוזר. עד שהם מקדשים ומטהרים את עצמם:

ולדוגמא אירע פעם אחת שבאו שודדים מכפר הנקרא סבד, לשדוד את הספר הנז'. הם רשעים מאומות העולם. והספר מרוב קדושתו, לקח את שלשתם ותלה אותם על אילן, שנקרא בלשון תימן תאלוקה. זהו עץ

רוצים להיות שותפים בזיכוי הרבים, בהפצת תורה ומסורת, בהחזקת כולל אברכים ולומדי תורה, בהוצאת ספרי קודש לאור, בארגון בני הישיבות ועוד, חייגו לארגון "פעולת צדיק" 03-6780070. ניתן לתרום מכספי מעשר (אפשר לתרום גם בכרטיס אשראי/הוראת קבע - קוד מוסד להקמת הרשאה 08540/הפקדה לחשבון בנק המזרחי סניף 669 מס' חשבון 187111)

הילולת ה-219 לגאון רבני תימן ותפארתם - מהרי"ץ זיע"א

לאחר ההדלקה נשא מרן הגר"י רצאבי שליט"א את משאו המסורתית בתורת גאון רבני תימן ותפארתם מהרי"ץ זיע"א, בתחילה פלפל אם יוצאים ידי חובה באמירת קטן את ההלל בליל הסדר. ואח"כ דן באריכות אודות מסורת ספרי התורה של ק"ק תימן, ופרך את טענות המלעזים על מסורת קדושה זו:

בסיום המעמד נשא דברים הרב יהונתן חוכיימה שליט"א בנו של השו"ב המפורסם הגאון הרב ציון חוכיימה זצ"ל, שהוציא לאור בימים אלו את שיעורי אביו בהוצאה מפוארת ומיוחדת בשם 'זבחי ציון' המעוטרת בהסכמתו הנלהבת של מרן שליט"א:

כמידי שנה, גם השנה בליל כ"ח בניסן, יומא דהילולא ה-219 של גאון רבני תימן ותפארתם מהרי"ץ זיע"א, התקבצו ובאו מכל רחבי הארץ ציבור בני תורה, תלמידי חכמים ועמך בית ישראל, להילולת מהרי"ץ המסורתית שהתקיימה בבית המדרש 'פעולת צדיק' הקרוי על שמו בעיר התורה בני ברק:

המעמד נפתח בתפילת מנחה, כשלאחריה נשא מידברותיו הרה"ג יואל סיאני שליט"א, ראש ישיבת "נחלת אבות" - ירושלם ומו"צ בבית ההוראה "פעולת צדיק" בעניין התעטפות בטלית בליל שב"ק. לאחר מכן נשמעו דברי תורה בענייני ספירת העומר מפי הרה"ג ישראל רצאבי שליט"א, בנו של מרן שליט"א:

לאחר תפילת ערבית וספירת העומר כמנהג ק"ק תימן, נמכרה הדלקת הנר המיוחד לעילוי נשמתו של מהרי"ץ זיע"א, כשכל ההכנסות קודש למוסדות 'פעולת צדיק' להוצאת ספרי המכון:

מדוע נוהגים לומר בברכת כהנים את שם ה' מלעיל?

צדיקים ב"י. דהיינו, מרננים בשם ה':
ברצוני להביא עוד שני ראיות כאלה, מפסוקים המורים כן, **האחד**, ממה שכתוב (ישעיהו יב, ה), **זמרו י"י כי גאות עשה**. לא כתוב, זמרו לה', אלא זמרו י"י. הרי זהו רמז, לזמר את ה':

וישנו פסוק נוסף, בספר תהלים (פרק קמ"ז), **הללו יה כי טוב זמרה אלהינו**. למרות שבהמשך המזמור בפסוק ז' כתוב, **זמרו לאלהינו בכנור**:
מה שחסרה האות למ"ד, במלים 'זמרו י"י', זהו רמז, כי בשביל הניגון אפשר לזמר בשם ה'. אסמכתא:

מתוך השיעור השבועי של מרן שליט"א - מוצש"ק תרומה התשע"ט

מדוע נוהגים לומר בברכת כהנים את שם ה' מלעיל, וכן בפיוטים. קשה על כך, שהרי ישנם גדולים המתנגדים לזה. כגון בעל נודע ביהודה (בתשובותיו) האומר על כך מליצה, כי מי שאומר את שם ה' מלעיל, הוא בעצמו מלרע:

הם מעוררים על הניגון, שלא לעשות את שם ה' מלעיל. דהיינו, שלא להטעים את הדל"ת, אלא בסוף. והשאלה מתעוררת, לגבי ברכת כהנים והפיוטים, שאומרים זאת מלעיל. ותימצו והסברנו זאת, (בשיעור מוצש"ק בראשית ה'תשע"ז), גם הבאנו אסמכתות למנהג, כי כיון שזה צורך הניגון, אין מניעה לאמרם מלעיל:

אמרו ראיה למנהג, בדרך צחות, ממה שכתוב בתהלים (ל"ג, א'), **רננו**

מאין יבוא עזרי

הוא ניסה לפנות לכל מי שעלה בראשו, אבל כולם ללא יוצא מן הכלל, טענו כי אין ביכלתם לעזור:

בינתיים הזמן עובר, ונכון לאותו רגע לא נראה שיש מה לעשות, אבל לפתע אשתו שישבה ברכב וראתה את המצב, אמרה לו באנקבל על עצמנו שאם תוך 10 דקות נראה ישועה ונצא מכאן, נתרום סך מסוים לארגון "פעולת צדיק":

הבעל הסכים בשמחה, ואכן לאחר כשתי דקות, תוך כדי שהבעל עדיין מנסה להתקשר ולחפש מישור נוסף שיבוא לעזרתו, עבר שם לפתע אדם שפנה אליו ואמר לו, אני רואה שיש לך פנצ'ר בגלגל. אם אתה רוצה יש לי נוזל מיוחד שמכניסים אותו לגלגל ותוכל לנסוע:

ואכן החור בגלגל נסתם, והרכב יכול היה לנסוע. הזוג הודה לה' (וכמובן גם לאיש החסד) ומיהרו לשלם את נדרם בהקדם:

מעשה באדם אחד שנסע עם אשתו לקניות באחת מערי המרכז:

לאחר שסיים את הקניות, הכניס את כל מה שרכש לרכבו ושם פעמיו לנסוע לביתו. הוא יוצא מפתח החניה של מרכז הקניות, והנה הוא מרגיש רעשים בגלגל. הוא יורד מהרכב ורואה שיש לו חור בצמיג ואין בו אויר בכלל:

הוא מחליט לנסוע ברכב בכל זאת ולנסות להתקדם לפנצ'ריה ע"מ לתקן את החור בצמיג:

משנוכה לדעת כי אין באפשרותו להתקדם עם הרכב בצורה כזאת, הוא מעמיד את הרכב באחת מצדי הדרכים, מקום שלא עוברים בו כמעט אנשים, מפאת אופי המקום שהיה באיזור תעשייה:

לא היתה לו ברירה, אלא לנסות ולהתקשר לכל מיני חברים וכו' שיבואו לעזרתו. אבל אט אט הוא מגלה שאף אחד מהם לא יכול לבוא ולסייע בעד: